

Arrest

nr. 200 032 van 21 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Marokkaanse nationaliteit te hebben en een moslim te zijn van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig uit Casablanca. U liep school tot het vierde middelbaar maar moest nadien uw studies stopzetten omwille van financiële problemen. Omwille van jullie moeilijke economische situatie dienden ook uw broers en zus hun studies vroegtijdig te stoppen.

Nadat u stopte met school deed u verschillende jobs, i.c. in de bouw, aankoop-verkoop, schoonmaken, in fabrieken,... doch dit op onregelmatige basis. In 1999 overleed uw vader een natuurlijke dood. In de loop de jaren huwden uw broer en trokken uit huis. Uw zus R. kwam in 2003 via gezinshereniging naar België.

U woonde tot uw vertrek in Marokko samen met uw moeder en uw jongste broer M.. Sedert 2009 – 2010 kregen jullie brieven waarin vermeld stond dat jullie jullie woning moesten verlaten daar deze niet langer bewoonbaar was. Uw moeder weigerde evenwel het huis te verlaten. In juni 2012 besliste u Marokko te verlaten op zoek naar een beter leven. U plande naar België te komen bij u zus. U leende 6000 euro bij vrienden, i.c. S. B. A. en H. R., en kon een Pools visum regelen. U verliet Marokko legaal en reisde met het vliegtuig naar Polen. U verbleef vier dagen in Polen en reisde vervolgens met de bus verder naar België.

Na uw aankomst hier begon u in het zwart te werken op de markt. In 2013 of 2014 ging u zich informeren bij een advocaat naar de mogelijkheid om via uw zus gezinshereniging aan te vragen. De advocaat liet u weten dat u enkel via een huwelijk in België aan papieren kon geraken. U leerde vervolgens een vrouw kende en plande met haar te huwen. De relatie liep echter op de klippen en de huwelijksplannen werden afgevoerd. U ondernam hierna geen verdere pogingen om uw verblijf in België te regulariseren.

Anderhalf jaar geleden leerde u uw huidige partner kennen. Jullie planden te huwen en dienden hiertoe een verzoek in. Op 22 oktober 2017 werd u echter opgepakt nadat bij een controle door de Belgische autoriteiten werd vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond. U werd vervolgens overgebracht naar een gesloten centrum en de voorbereidingen werden genomen teneinde u naar uw land van herkomst te repatriëren. Tengevolge deze gebeurtenissen werd een negatief gegeven in jullie aanvraag om te kunnen huwen. Op 17 december 2017 vond een eerste poging plaats u naar Marokko terug te sturen doch deze kon niet doorgaan daar u weigerde. Een tweede poging u te verwijderen werd gepland op 27 december 2017. Deze poging diende te worden geannuleerd daar u op 21 december 2017 een asielaanvraag indiende.

U verklaarde niet naar Marokko te kunnen terugkeren uit vrees voor uw leven. De mannen van wie u indertijd geld leende om naar België te komen willen hun geld terug en dreigden ermee voor problemen – ze zouden u slaan, u vermoorden of u in de gevangenis laten zetten - te zorgen als u hen niet terugbetaald. Sinds 2013 begonnen ze u hier in België op te bellen en te vragen wanneer u hen, zoals beloofd, zou terugbetalen. U probeerde hen te sussen en stelde dat u hen zou terugbetalen eenmaal u hier gehuwd was en uw zaken op orde had. Dit was niet naar hun zin.

Ook in 2014 en 2015 zou u nog geregeld zijn opgebeld door S. en H. die hun geld terug willen. In 2015 zou u uw telefoon hebben afgezet en ervoor gezorgd hebben dat u niet meer telefonisch bereikbaar was. In 2016 zou u via uw broer M. hebben vernomen dat S. en H. hem hadden aangesproken en hadden meegedeeld dat er problemen zouden zijn voor u als u hen niet terugbetaalde. U vernam eveneens dat uw belagers voordien bij uw broer M. waren langs geweest maar hij had hen duidelijk gemaakt dat het zijn zaken niet zijn. U vreest ingeval van een terugkeer door S. en H. te zullen worden geslagen of vermoord omdat u geen geld heeft om hen terug te betalen. U haalt hierbij ook aan dat u in Marokko geen werk zal vinden en dus geen geld zal kunnen verdienen om hen terug te betalen. Voorts merkt u nog op dat u ingeval van een terugkeer dakloos zal zijn. U vernam dat uw moeder en uw broer M. na uw vertrek uiteindelijk toch de ouderlijke woning moesten verlaten. Zij wonen thans in een andere woning in Casablanca maar uw moeder zou u te kennen gegeven hebben dat u beter niet kan terugkeren daar de woning heel klein is. Ook uw broers zouden u duidelijk gemaakt hebben dat u ingeval van een terugkeer niet bij hen terecht kan wegens plaatsgebrek. U vreest tevens te zullen worden opgesloten in de gevangenis omdat u een asielaanvraag indiende in België. Tot slot wijst u er nog op dat u hier wil blijven omdat u hier een beter leven heeft. U wenst eveneens te huwen met uw huidige vriendin.

In uw administratief dossier bevindt zich een kopie van uw Marokkaans paspoort, een kopie van een attest betreffende uw burgerlijke staat, een kopie van een geboorteakte en een onleesbare kopie van uw identiteitskaart.

B. Motivering

Dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van onderstaande redenen.

Zo blijkt allereerst dat u Marokko in 2012 heeft verlaten omwille van uw moeilijke levensomstandigheden. Jullie waren arm en u wilde een beter leven voor uzelf (zie CGVS p. 14 en 15). Dient echter te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde vluchtmotieven problemen van louter economische aard betreffen en als dusdanig geen uitstaans hebben met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. U verklaarde voorts ook uitdrukkelijk voorafgaand aan uw vertrek uit Marokko nooit problemen te hebben gekend met uw autoriteiten noch met burgers (zie CGVS p. 15). Dat u Marokko omwille van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in 2012 heeft verlaten, kan niet worden volgehouden

Voorts dient ook te worden opgemerkt dat u geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u nu, anno 2018, omwille van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 b) niet naar Marokko zou kunnen terugkeren.

Wat betreft uw vrees voor problemen met S. en H. omwille van het geld dat u hen nog moet terugbetalen, dient allereerst te worden opgemerkt dat dit problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en als dusdanig evenmin ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Er kunnen bovendien vragen gesteld worden bij de waarachtigheid van uw beweringen dienaangaande, zoals duidelijk zal blijken uit wat volgt.

Dient allereerst te worden gewezen op een aantal ongerijmdheden tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo is het opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord heeft gerept over de concrete bedreigingen die u zou hebben gekregen van S. en H.. Dat zij u hier in België meermaals opbelden, dat ze bij uw broer M. langsgingen en u vervolgens ook via uw broer M. bedreigden, haalde u niet aan voor de DVZ (zie vragenlijst CGVS vraag 5). U stelde voor de DVZ enkel dat u 'zware wraakacties' vreest, niets meer en niets minder. Gezien u de vele telefonische bedreigingen die u hier zou hebben gekregen en de bedreigingen die via uw broer M. kreeg thans aanhaalt als dé elementen waarmee u wilt aantonen dat in Marokko grote problemen zal kennen en dat mogelijks uw leven in gevaar is ingeval van een terugkeer, kan toch verondersteld worden dat u deze feiten ook als dusdanig voor de DVZ zou hebben aangebracht.

Uw verklaringen afgelegd bij het CGVS bleken voorts ook niet coherent. Zo stelde u aanvankelijk dat de telefoontjes in België drie jaar na uw aankomst hier begonnen, i.c. 2015 (zie CGVS p. 16). Later haalt u dan weer aan dat de telefonische bedreigingen reeds begonnen in 2013 en voortduurden in 2014 en 2015 (zie CGVS p. 18). U voegde er nog aan toe dat u er in 2015 voor zorgde dat u telefonisch niet meer bereikbaar was. Sinds 2015 heeft u dan ook niets meer gehoord van S. en H. (zie CGVS p. 18). Indien uw beweringen de waarheid bevatten mag redelijkerwijs verwacht worden dat u duidelijk zou kunnen aangeven of uw problemen pas drie jaar na uw aankomst in België dan wel in het jaar volgende op uw aankomst hier begonnen. Eveneens mag worden verwacht dat u precies zou kunnen aangeven of u meerdere jaren telefonisch werd bedreigd, i.c. van 2013 tot 2015, dan wel of u enkel in 2015 werd bedreigd. U verklaarde voorts dat S. en H. uw broer M. in 2016 aanspraken en u via hem bedreigden. U hierop gevraagd of uw familie, naast die ene confrontatie, nog iets meemaakte, stelde u aanvankelijk van niet (zie CGVS p. 18). Later tijdens uw verklaringen laat u dan weer uitschijnen dat ook uw oudste broer M. in 2016 door S. en H. werd aangesproken (zie CGVS p. 19). Voorgaande bevindingen doen reeds de nodige vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw beweerde problemen.

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt ook verder ondermijnd door uw onwetendheid aangaande de verdere evolutie van uw problemen en uw nalatigheid u hieromtrent te informeren. Sinds 2015 wordt u zelf niet meer gebeld door H. en R. omdat u niet meer bereikbaar bent en sinds ze in 2016 bij uw broers langsgingen – wanneer dit was kan u overigens niet preciseren (zie CGVS p. 18 en 19) – vernam u ook niets meer van hen. U gevraagd of u zelf nog heeft geïnformeerd naar uw voormalige vrienden en de situatie in Marokko, antwoordt u ontkenkend (zie CGVS p. 18). Indien uw verklaringen de waarheid bevatten kan nochtans van u worden verwacht dat u zich terdege informeert om een zo duidelijk mogelijk beeld te kunnen scheppen van de problemen die u mogelijks zal kennen en het risico dat u meent te lopen in Marokko.

Dient hier bovendien nog te worden aan toegevoegd dat u zelfs niet met zekerheid blijkt te weten of H. en S. anno 2018 nog wel in Marokko zijn en/of nog leven. U hierop gewezen haalt u aanvankelijk een aantal loutere beweringen en veronderstellingen aan – ze kunnen niet dood zijn want ze zijn nog jong, ze zullen nog in Marokko zijn want ze hebben hun eigen bedrijven en veel geld - aan die niets aantonen. Uiteindelijk geeft u toe dat u inderdaad enkel denkt dat ze nog in Marokko zijn (zie CGVS p. 19). Er kan verondersteld worden dat u zich minstens hierover duidelijk zou informeren indien u daadwerkelijk meent een vrees voor hen te moeten hebben.

De vaststelling tot slot dat u pas op 21 december 2017 – ruim vijf jaar na uw aankomst in België en een viertal jaar nadat de bedreigingen begonnen - een asielaanvraag indiende en aldus uw vrees voor vervolging kenbaar maakte, holt de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde problemen met H. en S. verder uit.

U haalde voorts nog aan dat u ingeval van een terugkeer naar Marokko dakloos zal zijn en geen werk zal vinden. Dit betreffen echter loutere beweringen die u geenszins kan staven. Uw moeder woont nog steeds in Casablanca, dit in een huis dat ze huurt samen met uw jongste broer M.. U heeft voorts nog twee broers die in Casablanca wonen, i.c. M. en S.. Uw broer I. verliet een drietal jaar geleden het land omwille van economische redenen, zo stelde u. Uw moeder zou u hebben laten weten dat u in Marokko niet bij haar terecht kan omdat het huis te klein is. Uw broers zouden u dan weer te kennen gegeven hebben dat u evenmin bij hen kan gaan wonen omdat ze hun vrouwen en kinderen hebben. Het mag duidelijk zijn dat deze loutere beweringen niet kunnen volstaan. Kan hier bovendien nog worden aan toegevoegd dat het toch weinig waarschijnlijk is dat uw eigen familie er eerder zou voor kiezen u als een dakloze aan uw lot over te laten dan u, tijdelijk eventueel, onderdak te geven tot uw weer op eigen benen kan staan. U hierop gewezen haalde u aan dat uw belagers S. en H. alle dagen bij uw moeder gaan komen indien u bij haar gaat wonen (zie CGVS p. 20). Zoals hierboven reeds werd aangehaald kan aan uw beweerde problemen met H. en S. geen geloof worden gehecht. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u nog steeds een goed contact onderhoud met uw moeder en M.. Ook al heeft u voor het overige geen rechtstreeks contact met M. en I., u toont op geen enkele manier aan dat er problemen tussen jullie zouden zijn (zie CGVS p. 8). U heeft bovendien ook nog familie in Agadir. U gevraagd of u dan niet tijdelijk bij hen zou kunnen gaan na uw terugkeer, kwam u niet verder dan op te merken dat ze ook arm zijn en in een dorp wonen. Uiteindelijk vroeg u zich nog luidop af wat u daar in Agadir dan gaat doen (zie CGVS p. 20). Opnieuw toont u geenszins in concreto aan dat uw familie u niet zou opvangen indien nodig ingeval van een terugkeer naar Marokko.

Voorts maakt u ook niet aannemelijk dat u in Marokko geen werk zou kunnen vinden. Opnieuw komt u niet verder dan het uiten van een aantal loutere beweringen. Zo laat u uitschijnen dat niemand u nog gaat aannemen, gezien uw leeftijd. U wijst er voorts op dat er in Marokko geen werk is en als er al werk is, dan is het slecht betaald. U zal dus nooit voldoende kunnen sparen om de geleende 6000 euro terug te betalen, zo vervolgt u (zie CGVS p. 16 en 17). Zoals hierboven reeds aangehaald houdt deze bewering geen steek. Dient hier bovendien te worden opgemerkt dat u voor uw vertrek uit Marokko wel werkte, zij het niet doorlopend, en dat ook uw broers tot op heden werken in Marokko (zie CGVS p. 4, 5 en 8). Waarom u aldus niet opnieuw een job zou kunnen vinden in Marokko kan u niet verduidelijken. U haalt enkel aan dat u voorheen in Marokko leefde en er geen vast werk had. Verder wijst u er nog op dat het nu in Marokko enkel mogelijk is om vast werk te krijgen als je iemand kent of geld betaalt (zie CGVS p. 18). Dit zijn evenwel weerom loutere beweringen die u geenszins weet te staven. Dat iemand met een diploma makkelijker een vast contract krijgt, zoals u vervolgens aanhaalt (zie CGVS p. 18) kan worden aangenomen, doch het loutere feit dat het voor u, zonder diploma, moeilijker zou zijn om vast werk te vinden, toont geenszins aan dat niemand u in Marokko nog zal willen in dienst nemen en u geen enkele mogelijkheid zou hebben om in levensonderhoud te voorzien. Dient hier bovendien te worden aan toegevoegd dat u ook hier in België geen vast werk had en in het zwart werkte. Kan hier volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat u voor uw vertrek uit Marokko enkel in Casablanca werkte en, ondanks uw beweerde moeilijke levensomstandigheden, nooit elders in Marokko werk heeft gezocht (zie CGVS p. 5). U verklaarde dienaangaande dat Casablanca de grootste stad is met het meeste werk. In andere kleinere steden is er geen werk, en de situatie is nog steeds zo (zie CGVS p. 5 en 17). Weerom komt u niet verder dan het uiten van een aantal blote beweringen. Rekening houdende met het feit dat u voorheen nooit buiten Casablanca werk heeft gezocht, mag het duidelijk zijn dat u thans geenszins heeft aannemelijk gemaakt dat u nu, 6 jaar later, ingeval van een terugkeer naar Marokko nergens aan de slag zal kunnen.

Waar u voorts nog een vrees aanhaalt om te worden opgepakt en opgesloten bij uw terugkeer en dit omdat u een asielaanvraag indiende in België, dient te worden opgemerkt dat uw vrees louter hypothetisch is. U heeft gehoord dat dit mogelijks kan gebeuren, zo stelt u (zie CGVS p. 2). U heeft evenwel geen enkele aanwijzing dat zulks in casu het geval zou zijn. U toont zelfs niet aan dat de autoriteiten op de hoogte zijn van het feit dat u een asielaanvraag indiende.

Dat u tot slot liever in België wil blijven omdat u hier een beter leven heeft en u hier met uw vriendin wil trouwen, kan worden aangenomen. Dient echter te worden opgemerkt dat dit motief van loutere privé aard is geen uitstaans heeft met uw asielmotieven. Dit volstaat dan ook geenszins om een ander licht te werpen op voorgaande appreciatie. De identiteitsdocumenten in uw administratief dossier bevestigen louter uw persoonsgegevens en uw burgerlijke staat doch deze gegevens staan in voorgaande niet ter discussie.

Rekening houdende met het geheel van voorgaande vaststellingen moet worden besloten dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker vreest in geval van een terugkeer naar Marokko vermoord te worden door S. en H. omdat hij hen een geleende som geld niet kan terugbetalen, verzoeker vreest tevens worden opgesloten omdat hij in België een asielaanvraag indiende.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal immers op goede gronden dat waar verzoeker, op zoek naar een beter leven, verklaarde Marokko in 2012 in de eerste plaats te hebben verlaten omwille van de moeilijke levensomstandigheden, deze problemen van louter economische aard zijn en als dusdanig geen *nexus* vertonen met één van de criteria van het vluchtelingenverdrag. Verzoeker verklaarde bovendien uitdrukkelijk voorafgaand aan zijn vertrek nooit problemen te hebben gekend met de overheden noch met burgers.

Verzoeker verklaarde voorts problemen te vrezen vanwege S. en H. omwille van het geleende geld dat hij hen nog moet terugbetalen. Vooreerst blijkt dat verzoeker hierover met geen woord gerept heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bij het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker vervolgens dat S. en H. hem in België meermaals telefonisch bedreigden, niet enkel rechtstreeks maar ook via zijn broer M.. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken beperkte verzoeker zich tot het feit dat hij geld geleend had bij vrienden en kennissen om naar de Europese Unie te komen, dat hij momenteel geen geld heeft om hen terug te betalen en hierdoor wraakacties vreest. Op geen enkel ogenblik heeft verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken gewag gemaakt van concrete bedreigingen. Waar verzoeker zich in zijn verweer beperkt tot te stellen dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken bijzonder beknopt was en hij niet de mogelijkheid kreeg om uitgebreid in te gaan op zijn vrees kan hij niet overtuigen. Het indienen van een asielaanvraag impliceert immers dat de kandidaat-vluchteling vertrouwen stelt in de bescherming die de Belgische autoriteiten hen biedt. Van een asielzoeker kan dus redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over verzoekers aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin van de procedure in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 205). Dit klemt des te meer nu verzoeker de vele telefonische bedreigingen thans aanhaalt als dé elementen waarmee hij wil aantonen dat hij in Marokko grote problemen zal kennen waarbij mogelijks zijn leven in gevaar zal gebracht worden ingeval van een terugkeer. Terecht besloot de bestreden beslissing dat mag worden verwacht dat verzoeker dergelijke cruciale elementen ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben aangebracht.

Bovendien kan worden vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over deze bedreigingen. Zo stelde verzoeker aanvankelijk dat de telefoontjes in België drie jaar na zijn aankomst begonnen (*i.e.* in 2015) terwijl hij even later aanhaalt dat de telefonische bedreigingen reeds begonnen in 2013 en voortduurden in 2014 en 2015 (gehoorverslag, p. 18). Indien de feiten op waarheid berusten mag van verzoeker in redelijkheid worden verwacht dat hij duidelijk zou kunnen aangeven of de problemen pas drie jaar na zijn aankomst in België dan wel in het jaar volgend op zijn aankomst begonnen, alsook dat hij juist kan aangeven of hij meerdere jaren telefonisch werd bedreigd (van 2013 tot 2015), dan wel of dit enkel in 2015 was.

Ook verklaarde verzoeker dat hij sedert 2015 niets meer gehoord heeft van S. en H.. Verzoeker blijkt zelfs niet met zekerheid blijkt te weten of S. en H. anno 2018 nog wel in Marokko zijn en/of nog leven. De bestreden beslissing stelt dienaangaande terecht: *“U hierop gewezen haalt u aanvankelijk een aantal loutere beweringen en veronderstellingen aan – ze kunnen niet dood zijn want ze zijn nog jong, ze zullen nog in Marokko zijn want ze hebben hun eigen bedrijven en veel geld - aan die niets aantonen. Uiteindelijk geeft u toe dat u inderdaad enkel denkt dat ze nog in Marokko zijn (zie CGVS p. 19). Er kan verondersteld worden dat u zich minstens hierover duidelijk zou informeren indien u daadwerkelijk meent een vrees voor hen te moeten hebben.”*

Voorgaande vaststellingen doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Hoe dan ook, de vaststelling dat verzoeker pas in december 2017 - ruim vijf jaar na zijn aankomst in België en een viertal jaar nadat de bedreigingen begonnen - een asielaanvraag indiende relativeert zijn vrees voor vervolging op ernstige wijze. Dit geldt des te meer nu verzoeker al sedert 22 oktober 2017 in een gesloten centrum werd vastgehouden met het oog op een repatriëring naar Marokko, een eerste poging hiertoe mislukte en de asielaanvraag pas werd ingediend nadat een tweede poging werd ondernomen.

Zelfs indien nog enig geloof zou kunnen gehecht worden aan verzoekers verklaringen, *quod non*, kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij stelt dat deze problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en als dusdanig evenmin ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker wijst er dienaangaande op dat hij geen beroep kan doen op de Marokkaanse politie en gerecht om hem tegen doodsb bedreigingen te beschermen aangezien alles er met geld wordt geregeld. Verzoeker beperkt zich dienaangaande louter tot het verwijzen naar citaten uit rapporten waar gewezen wordt op corruptie bij rechtbanken en politie in Marokko. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat evenwel niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op wat voorafgaat kan aan het asielrelaas geen geloof worden gehecht en maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Er zijn ten slotte geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat er in Marokko sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER